

*R*uoho kummulla oli aina vihreää. Se sivali pehmeästi tassuja ja tuoksui siltä kuin olisi juuri satanut. Kummun laella kasvoi ikivanha tammi, joka oli niin valtava, että sen latva näytti katoavan pilviin. Sen rungon ympäri kesti kävellä hyvän tovin ja sen ryhmyiset juuret olivat niin paksut, että niiden yli piti kiivetä.

Ottonen tassutteli kummulle ja istuutui puun alle. Tuulenvire silitti sen turkkia, ja puun runko rapsutti sen selkää makeasti. Kummulta näki hyvin kauas – jopa metsän taakse pellolle, eli melkein maailman ääriin asti. Se oli Ottosen lempipaikka. Vaikka puun alla oli mukava köllötellä, Ottonen toivoi, että joku muukin voisi nauttia siitä. Niinpä se otti astetta paremman asennon, lupsautti silmänsä kiinni, huokaisi syvään ja alkoi uneksia.

Ottonen uneksi istuvansa puun juurella. Se uneksi itselleen kaverin. Jonkun, joka tuli ensimmäisenä mieleen. Samanlaisen pienen karhun kuin se itse oli – toisen Ottosen. Ja niin ne tapittivat toisiaan virnistellen.

- Hei, Ottonen sanoi, – haluatko istua tähän viereeni?
- Varmasti, toinen sanoi ja istuutui, – tämä on minun lempipaikkani. Se kuulosti Ottosesta kuin omasta suusta.
- Täältä näkee todella kauas, Ottonen aloitti.
- Melkein maailman ääriin asti, toinen jatkoi.

